

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Gf.III.30.037/2020/11.

A felperes:

felperes neve (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Kardos, Pető és Törőcsik Társas Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Kardos Péter ügyvéd, **jogi képviselő 1 székhelye**)

Az alperes:

alperes neve (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Csüllög Nóra ügyvéd (**jogi képviselő 2 székhelye**)

Az alperes érdekében beavatkozó:

Alperesi beavatkozó (**alperesi beavatkozó székhelye**)

A beavatkozó meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Jakab Tamás ügyvéd (**jogi képviselő 3 székhelye**)

A per tárgya:

Kártérítés.

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának száma:

Szegedi Törvényszék 7.G.40.066/2019/10.

A fellebbező felek és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes 7.G.40.066/2019/13.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a tőke után fizetendő késedelmi kamat mértéke a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. 301/A. § (2) bekezdése szerinti, azaz minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értéke.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

- [1] Az **A Kft.** (továbbiakban: adós) felszámolását a ... Megyei Bíróság **Fpk...-09-.../9.** számú végzésével rendelte el, a felszámolás kezdő időpontja: 2009. szeptember 4. napja. Az adós felszámolójának az alperest jelölte ki.
- [2] A felszámolási eljárásban a **B Zrt.** és a **C Zrt.** 417.089.414,- Ft tőke [a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 49/D. § (2) bekezdés], 91.328.307,- Ft ügyleti kamat [Cstv. 49/D. § (2) bekezdés], 188.960.779,- Ft késedelmi kamat és regisztrációs díj összegű hitelezői igényt jelentett be, amelyet az alperes mint felszámoló nyilvántartásba vett.

- [3] A felszámolási eljárás során az adóhatóság - jogvita eredményeként - 2014. október 27. napján 12.237.143,- Ft-ot, míg 2014. december 9. napján 79.210.000,- Ft-ot utalt át az adós bankszámlájára.
- [4] Az alperes az adós képviselőjében eljárva 2014. április hó 14. napján a **D** Zrt.-vel bankszámlaszerződést kötött, majd ezt követően különböző időpontokban összesen 225.840.000,- Ft összegben az **D** Tanácsadó és Szolgáltató Kft. által kibocsátott kötvényt vásárolt.
- [5] Az **D** Tanácsadó és Szolgáltató Kft. 2013. szeptember 12-i és 2014. november 7-i keltezéssel 70 milliárd Ft keretösszegű kötvény kibocsátásával kapcsolatban tájékoztatót adott közre, amely - egyebek mellett - a következőket tartalmazza: „A Kibocsátó felhívja a befektetők figyelmét, hogy a kötvények forgalomba hozatala a befektetők szempontjából - mivel a Kibocsátó hiteltartozásának összege meg fogja haladni a saját tőkéjének összegét - a szokásostól eltérő kockázatú.”
„A Kibocsátó, mint speciális rendeltetésű gazdasági társaság kizárólagos feladata, hogy a hatályos magyar jogszabályoknak megfelelően nyilvános kibocsátási program keretében kötvényeket hozzon forgalomba, és a Kibocsátási program során összegyűjtött tőkét a **D** Csoport anyavállalata részére tovább kölcsönözze. Ennek megfelelően egyéb más gazdasági jellegű tevékenységet nem végez, termékei, munkavállalói nincsenek.”
„Felhívjuk a Befektetők figyelmét arra, a Kötvényekre nem terjed ki az Országos Betétbiztosítási Alap (OBA) védelme (vagy más hasonló biztosítás, így a Befektető-védelmi Alap védelme sem). Ennek megfelelően a Kötvényekkel kapcsolatos esetleges nemteljesítés esetén harmadik személy nem áll helyt. A Befektető-védelmi Alap azonban tagjai tevékenységével okozott esetleges kárért helytállni köteles a vonatkozó szabályok előírásai szerint, a Befektető-védelmi Alap helytállása azonban nem vonatkozik a kibocsátói kockázatokra.”
- [6] A kibocsátási tájékoztatók szerint a kibocsátó saját tőkéje 2012. év végén 11.733.000,- Ft, 2013. év végén 12.183.000,- Ft, rövid lejáratú kötelezettsége 2012. év végén 2.161.000,- Ft, míg 2013. év végén 17.601.000,- Ft volt.
- [7] A ...Törvényszék a **Fpk...-09-.../56.** számú - 2014. december 11. napján jogerőre emelkedett - végzésével megállapította, az **B** Zrt. és a **C** Zrt. jogutóda - a hitelezői igények tekintetében - az **F** Ügyvédi Iroda. Ezt követően a ... Törvényszék a 2016. december 20. napján jogerőre emelkedett **Fpk...-09-.../78.** számú végzésével megállapította, az **F** Ügyvédi Iroda jogutóda a hitelezői igény tekintetében **Személy 1**.
- [8] A **D**-cégcsoport, így a kötvény kibocsátója is felszámolási eljárás alá került, 2015. április 22-i értéknappal az adós kötvényből eredő követelése 90.912.543,- Ft volt. Az adós hitelezői igényét a **D** Értékpapír Zrt. felszámolási eljárásban az alperes bejelentette. Az Országos Betétbiztosítási Alap 6.004.200,- Ft-ot, míg a **D** Károsultak Kárrendezési Alapja 19.559.439,- Ft-ot fizetett meg az adós részére, amelyet az alperes 2016. július 14. napján kifizetett **Személy 1** biztosított hitelezőnek.
- [9] A ... Törvényszék a 2017. március 7. napján kelt **Fpk...-09-.../86.** számú végzésével az alperest az adós felszámolási eljárásában a felszámoló tisztsége alól felmentette. Az elsőfokú bíróság végzését a ... Ítéltábla a 2017. június 29. napján kelt **Fpkf.../2017/2.** számú végzésével helybenhagyta. Kifejtette, az alperes mint felszámoló az őt terhelő kötelezettségét ismétlődően megszegte (a közben mérgelgben elmulasztotta feltüntetni az adóvisszatérítés összegét, valamint a kötvényként történő befektetés tényét), ami olyan súlyos, a hitelezők garanciális jogait érintő mulasztás, amely alapot ad a felmentésre. Megjegyezte, a kötvénybefektetéssel kapcsolatos felelőssége a nemperes eljárásban nem vizsgálendő, a felszámolói (alperesi) mulasztások önmagukban elegendőek voltak a súlyos jogsértés miatt történő felmentéséhez.
- [10] **Személy 1** 2017. szeptember 20. napján a felperesre engedményezte az adós felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igényét, amelyet az új felszámoló 2018. február 2. napján visszaigazolt.
- [11] A ... Törvényszék a 2018. július 21. napján jogerőre emelkedett **Fpk.../2009/128.** számú végzésével

az adós ellen folyó felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezetté nyilvánította, az adóst megszüntette és elrendelte a Cégbírószékéből való törlését. Az adós alperessel szemben, kártérítés jogcímén fennálló, 2016. július 4. napján esedékessé vált 65.351.905,- Ft összegű követelés vagyonát a felperesnek adta át „f” kategóriás hitelezői igénye részbeni kielégítéseként.

A kereseti kérelem és az alperes, beavatkozó védekezése

- [12] A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest 65.351.905,- Ft, valamint ezen összeg után 2016. július 4. napjától a kifizetésig késedelmi kamat megfizetésére. Előadta, az alperes az **A Kft.** „f.a.” felszámolási eljárásában felszámolóként járt el. A felszámolási eljárás során az alperes mint az adós felszámolója a **D Zrt.**-vel kötött 2014. április hó 14. napján számlaszerződést, majd ezt követően különböző időpontokban összesen 225.840.000,- Ft erejéig **D Tanácsadó és Szolgáltató Kft.** által kibocsátott kötvényeket vásárolt. Az értékpapír-kereskedő gazdasági társaság felszámolás alá került, kárrendezésként a kötvényekre összesen 25.775.600,- Ft-ot térítettek meg az adósnak, amelyet az alperes kifizetett **Személy 1** hitelező részére, aki a fennálló hitelezői igényét a felperesre engedményezte. A kötvényekből összesen 65.351.905,- Ft nem térült meg, amelyre vonatkozó kárigényt az adós felszámolási eljárásának befejezésekor a felperes részére adta át jogerős végzésével a bíróság. Az alperes felelősségét, annak jogalapját a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §-ában 6:522. §-ában jelölte meg, utalva a Cstv. 54. §-ában írtakra is. Álláspontja szerint az alperes mint felszámoló nem vásárolhatott volna olyan vállalati kötvényt, amelyből előre ki nem számítható kockázat származik, a felszámolási eljárás során befolyt pénzt bankszámlán kellett volna elhelyeznie.
- [13] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a Cstv. 54. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit nem sértette meg, a felperes által megjelölt alperesi magatartás nem volt jogellenes és felróható sem, a kötvények vásárlását a vagyonkezelés körében megtehetette. Állította, a szerződések megkötése előtt az alperes felszámolóbiztos tájékozódott arról, hogy a **D Zrt.** a **Bank 1** honlapján közzétettek szerint tevékenységét érvényes és hatályos engedélyek alapján végzi, BEVA tagsággal rendelkezik. Érvelése szerint köztudomású tényként értékelendő, hogy az ún. „**D-ügyben**” mintegy 3200 ügyfél volt érintve, köztük önkormányzatok és költségvetési szervek, amely befektetők a pénzügyi szolgáltató több évtizedes működését is figyelembe véve nem számolhattak azzal, hogy az utóbb nyilvánosságra került információk szerint a társaság nem a rá vonatkozó jogszabályok rendelkezései alapján járt el, nem létező, fiktív pénzügyi eszközöket is piacra juttatott. Utalt arra, a szokásos üzleti kockázatokon túlmenően mással számolnia nem kellett, a kár amiatt következett be, hogy a **D Zrt.** működési engedélyét visszavonták, felszámolás alá került, amely körülmények a befektetés időpontjában nem voltak előreláthatók. Állította, a felszámolás befejezésére nem volt még lehetőség, mivel folyamatban volt követelés behajtása iránti eljárás, valamint az adóhatóság határozatával szembeni felülvizsgálati eljárás. Vitatta az alperesi magatartás és az esetlegesen bekövetkezett kár közötti okozati összefüggést. Védekezése szerint amennyiben a kötvény értéke az adóshoz befolyt volna, az összeg után felszámolói díj illetné meg, amely összeggel kevesebb a kár mértéke. Hivatkozott arra is, a követelést a felperes 2017. évi egyszerűsített éves beszámolója és annak kiegészítő melléklete nem tartalmazza, valamint a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének, mivel az engedményezés időpontjában már látható volt, hogy a követelés megtérülésére nincs esély. Indítványozta **tanú 1** felszámolóbiztos tanúkénti meghallgatását a felszámolási eljárás részletkérdései, az általa megkötött szerződések körülményei, a kártalanítási eljárásban tett intézkedések és a hitelezőkkel való kapcsolattartás, a részükre nyújtott tájékoztatás tekintetében.
- [14] A beavatkozó szintén a kereset elutasítását kérte. megítélése szerint az alperes az adós felszámolási eljárása során a kötvények jegyzésével jogellenes, felróható magatartást nem valósított meg. Nem láthatta előre, hogy a kötvényt kibocsátó gazdasági társaság rövid időn belül fizetéseképtelenné válik

és felszámolási eljárás alá kerül, és így az adós vagyona nem térül meg. Ezért okozati összefüggés sem állapítható meg a kár és az alperes magatartása között.

Az elsőfokú ítélet

- [15] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 65.351.905,- Ft, valamint ezen összeg után 2016. július 4. napjától a kifizetésig a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat és 3.405.000,- Ft perköltség megfizetésére. Határozatának indokolása szerint a kártérítési felelősség egyes tényállási elemeinek vizsgálatakor elsődlegesen a ténybeli okozatosságot vizsgálta, azaz, hogy a károsodáshoz vezető okfolyamatban az alperes magatartása (az adósi vagyonnal rendelkezés), akár közvetve, akár közvetlenül szerepet játszott-e. Megállapította, amennyiben az alperes a felszámolótól elvárható fokozott gondossággal jár el az adós vagyonának kezelése során, és elsődlegesen annak megóvására törekszik, nem fektethette volna be a felszámolási eljárás során beszedett pénzeszközt. A kötvénykibocsátási tájékoztató alapján úgy ítélte, az alperes kirívóan okszerűtlen, indokolatlan kockázatot vállalt ezzel a tevékenységével, mivel minimális törzstőkéjű, ugyanakkor jelentős rövid lejáratú kötelezettségállománnyal rendelkező kibocsátó kötvényeit jegyezte le és fizette ki mindenfajta reális biztosíték nélkül. Ez a magatartás releváns oka az adós vagyonsökkenésének, és így a felperes kárának. Alaptalannak találta az alperes és a beavatkozó előreláthatóság hiányára történő hivatkozását. Az alperesnek mint az adós képviselőjének azt valóban nem kellett előre látnia, hogy a kötvényeket kibocsátó cégcsoport rövid időn belül gazdaságilag összeomlik, és lényegében fizetéseképtelenné válik, azonban azt mindenképp előre kellett volna látnia a kötvénykibocsátási tájékoztató alapján, hogy a befektetés rendkívüli kockázatú, amely eredményezheti az adósi vagyon teljes vagy részleges elvesztését, amennyiben a kibocsátó cégcsoportja nem megfelelően gazdálkodik. Az adós vagyonának magas kockázatú pénzügyi termékbe fektetését kirívóan súlyosan gondatlan, azaz felróható magatartásként értékelte. Nem fogadta el az alperesnek az engedményezési szerződés jogszerűtlenségére történő hivatkozását, mivel a felperes - mint hitelező - követelése jogerős bírósági határozatban foglalt vagyonátadáson alapul.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

- [16] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Harmadlagosan - a kárfelelősség megállapítása esetére - a jóhiszemű eljárására tekintettel a kártérítés mértékének a Ptk. 6:522. § (4) bekezdése szerinti mérséklését kérte. A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdés b)-d) pontjait valamint (4) bekezdését jelölte meg. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a kártérítési felelősség tényállási elemei hiányoznak. Hivatkozott arra, az adós vagyona megóvása érdekében jogosult volt azt - vagy annak egy részét - befektetés útján kamatoztatni, a kötvényekbe történő fektetés során a tőle elvárható gondossággal járt el, a **D**-csoport fizetéseképtelenségét a kötvények megvásárlásának időpontjában nem láthatta előre. Kiemelte, a lejegyzett kötvények nem voltak magas kockázatúak, és amennyiben az Országos Betétbiztosítási Alap védelmével rendelkező befektetésben helyezte volna el a perbeli összeget, legfeljebb 30.021.000,- Ft kártalanítást kaphatott volna. Utalt arra, a hitelezők érdekeit figyelembe vette, mivel a befektetés időpontjában a kötvények kamata 3-4 %-kal volt magasabb, mint az állampapír vagy a banki kamat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének a felszámoló díjra vonatkozó hivatkozása kapcsán. Előadta, az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően jutott tudomására, hogy a felszámolóbiztos, **tanú 1** saját maga is vásárolt **D** kötvényeket. Kérte ezért tanúkénti meghallgatását, mivel megítélése szerint bizonyítható ezáltal, hogy a felszámolóbiztos jóhiszeműen, körültekintően, az adott helyzetben elvárható gondossággal járt el. Észrevételéhez csatolta továbbá a Pénzügyi Szervezetek

Állami felügyeletének határozatát annak alátámasztására, hogy nem lehetett előre látni a **D**-csoportnál a későbbiekben kialakult fizetéseképtelenséget.

- [17] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a vagyon fialtatása szükségképpen vállalkozási tevékenység, ami nem feladata, kötelezettsége a felszámolónak. Ezzel szemben a Cstv. 48. § (3) bekezdése alapján kötelezettsége a vagyonmegóvás, amelynek jelen esetben az alperes nem tett eleget. Utalt arra, az alperes által hivatkozott kimutatás bizonyítja, hogy kockázatmentes állampapírok is infláció feletti hozamúak voltak, így a többlethozam érdekében vállalt többletkockázat indokolhatóan. Álláspontja szerint a kötvény kiemelkedően magas kockázatúnak minősül, mivel a kibocsátó mérlegéből megállapítható, hogy a tartozása 3.394-szerese a vagyonának. A felszámoló tanúvallomásából azt a következtetést vonta le, hogy a kötvénykibocsátási tájékoztatót nem olvasta el, kizárólag a **D** képviselőjének elmondásából tájékozódott, a kötvénykibocsátási tájékoztató tartalma alapján a vagyonvesztés kockázatával számolni kellett, ha pedig azt nem olvasta el, úgy a minimális elvárhatósági kritériumoknak nem felelt meg. Rámutatott, a felszámolási eljárás során megfizetésre került minden olyan díj, amely a felszámolónak jár, ezért nem létező felszámolói díjjal nem lehet csökkenteni a kár összegét. Egyebekben pedig az adósnak az alperes által okozott kárt érvényesíti, amelyet a bíróság a zárómérlegben a felperesre engedményezett, ezért nincs jelentősége annak, hogy a felszámolás szabályszerű lefolytatása esetén milyen többletköltségek és/vagy többletbevételek keletkeztek volna.
- [18] A beavatkozó fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztette elő.

Az ítélet tábla döntésének indokai

- [19] A fellebbezés alaptalan.
- [20] Az ítélet tábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III.31.) Korm.rend. 29. § (1) bekezdése alapján, mivel a feleket 2020. május 25. napját megelőzően értesítette a tárgyaláson kívüli elbírálásról, és a felek közösen nem kérték tárgyalás tartását.
- [21] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) és (2) bekezdéseiben megjelölt tartalmi követelménye körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá a felülbírálat jogkörei közül melynek vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.
- [22] Az alperes fellebbezésében a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (3) bekezdés b), c) és d) pontját is megjelölte, azonban az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben nem hozott döntés, ilyen jellegű jogszabály nem alkalmazott, ezért a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pont szerinti felülbírálati jogkör nem gyakorolható. Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését is kérte a Pp. 381. §-ára hivatkozva, és kifejtette, eljárási szabálysértésnek tekinti, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése ellenére az ítéletben nem adta indokát annak, hogy miért nem fogadta el a kár összegszerűségét érintő hivatkozását. Az indokolás esetleges hiányossága mint az érdemi felülbírálatot kizáró orvosolható formai hiányosság azonban a Pp. 380. § (1) bekezdés c) pontja szerinti hatályon kívül helyezési ok, amelynek alapja egy nevesített eljárási szabálysértés, azaz az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 369. § (1) bekezdésében írt eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlása esetében van lehetőség, hasonlóan mint a Pp. 381. § esetében. Az alperes ugyan kifejezetten - azaz a Pp. 369. § (1) bekezdését megjelölve - nem kérte az eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlását, fellebbezésében ugyanakkor az eljárási szabálysértést feltüntette. Ezért az

ítélőtábla úgy tekintette, hogy az alperes fellebbezése a Pp. 369. § (1) bekezdés szerinti eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlására irányuló kérelmet is magába foglalja.

Ezért az ítélőtáblának - a fellebbezésben megjelöltek (illetve megjelöltnek tekintett) szerint gyakorolni kért felülbírálati jogköröket és a fellebbezés indokait is figyelembe véve - azt kellett vizsgálnia, sértett-e eljárási szabályt az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásával kapcsolatban, szükséges-e az indítványozott bizonyítás másodfokú eljárás keretében történő lefolytatása és ez alapján a tényállás módosítása, kiegészítése, valamint, hogy a megállapított tényállásból helyesen jutott-e arra a következtetésre, hogy az alperes kártérítési felelőssége fennáll.

[23] Elsőként az ítélőtábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében írt indokolási kötelezettségét megsértette-e. Az indokolás hiányossága a Pp. 380. § c) pontja alapján akkor vezethet hatályon kívül helyezéshez, ha az orvosolhatatlan, és amiatt az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Tény, az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy a kár összegét miért nem csökkent a felszámolói díj, azonban ez nem orvosolhatatlan hiányosság, mivel a megalapozott döntéshez minden tény, adat rendelkezésre állt.

[24] Ezt követően az ítélőtábla a Pp. 369. § (3) bekezdés b) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta a fellebbezés alapján az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jognak való megfelelését.

A felperes a felszámolás folytán megszűnt adós hitelezőjeként érvényesített kártérítési igényt az adós felmentett felszámolójával szemben, a Cstv. 54. §-a alapján.

A Cstv. 54. §-a szerint a felszámoló kötelezettségének megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel. Vizsgálandó, hogy az ügyben a polgári jogi felelősség mely szabálya, a szerződéses vagy szerződésen kívüli károkozás szabálya alkalmazandó. Az alperes mint felszámoló jelen ügyben is hivatkozott magatartását a felszámolási ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság jogsértőnek minősítette, a felszámolót tisztségéből ezért felmentette. Ezen magatartással okozott kárt, mint követelést az új felszámoló az adós gazdálkodó szervezet mérlegébe beállította és a követelés a felszámolás befejezésekor a vagyonfelosztás révén a Cstv. szerint törvényi engedményezéssel szállt át a felperesre. Sem a felmentés tárgyában hozott végzés, sem a záróanyaggal kapcsolatos, a követelés átadását tartalmazó végzés, a követelés jogalapját, összecszerűségét nem döntötte el. Önkéntes teljesítés hiányában ezért a felperesnek azt peres eljárásban kellett érvényesítenie. A hitelező, tehát az adós gazdálkodó szervezettől - a vagyonfelosztási javaslatban foglaltak szerint - törvényi engedményezéssel megszerzett követelését érvényesítette a felmentett felszámolóval szemben.

Deliktuális felelősség esetében a károkozó és a károsult között a károkozó magatartást megelőzően „csak” egy abszolút szerkezetű jogviszony létezik és egy tartózkodásra kötelező tiltó norma megsértése hozza létre a relatív szerkezetű kárkötelmet. Kontraktuális felelősség esetében viszont a károkozást megelőzően is fennáll egy relatív szerkezetű jogviszony a felek között: a szerződés, amely meghatározza a felek egymással szembeni jogait és kötelezettségeit. Itt a károkozó magatartás a szerződésben vállalt kötelezettség megszegése. A szerződéses jogviszony a kárkötelelem alanyait, a károkozó és a károsult személyét is behatárolja: a károkozó a kárt nem másnak, hanem a másik szerződő félnek okozza. A szerződésszegéssel való kártérítési felelősség szerződéses kötelezettségvállalást és annak megszegését tételezi fel. A döntő különbség tehát az, hogy a kontraktuális felelősséget egy önként, tudatosan, átgondoltan vállalt szerződéses kötelezettségvállalás megszegése alapozza meg, ez a feltétel a deliktuális kárfelelősség esetében hiányzik (Vékás Lajos: A Polgári Törvénykönyv Magyarázatokkal Wolters Kluwer Kft. Budapest, 2013.603., 604. old.).

[25] A bíróság felszámolót kirendelő határozatával kötelmet hoz létre, a felszámoló és az adós gazdálkodó szervezet között [Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 198. § (3) bekezdés, 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:2. § (3) bekezdés]. Ez a gondossági kötelelem a

megbízási szerződéshez áll közel, és ez alapján a szerződésszegéssel okozott kár szabályai alkalmazandók.

[26] Továbbiakban vizsgálendő volt, hogy az 1959. évi Ptk. vagy a Ptk. rendelkezései irányadóak. A kérdés eldöntésének az a jelentősége, hogy az 1959. évi Ptk. alapján a kártérítési felelősség szabályai megegyeznek a szerződésen kívüli és szerződésszegéssel okozott kár esetén, mert a szerződésszegéssel okozott kár esetén az 1959. évi Ptk. 318. §-a alapján a szerződésen kívüli kártérítés (1959. évi Ptk. 339. §) szabályait kell alkalmazni. A Ptk. azonban ettől eltérő, a kimentés körében a kontraktuális (szerződésszegési) és a deliktuális (szerződésen kívüli) kártérítési felelősség esetében különböző szabályokat állapít meg, mint ahogyan a megtérítendő kár feltételeinél is, a szerződésszegéssel okozott kár szabályai. Lényeges azonban az is, hogy az 1959. évi Ptk. szabályaival egyezők a Ptk. szerződésen kívüli kártérítésre vonatkozó szabályai.

[27] Az adós felszámolását 2009. évben rendelték el, a felszámoló 2014. április 14. napján kötötte meg a kötvénykibocsátóval a bankszámlaszerződését, és ezt követően került sor különböző időpontokban a kötvény vásárlásokra. A Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 50. § (1) bekezdése szerint e törvény eltérő rendelkezése hiányában a Ptk. hatálybalépésekor fennálló kötelmekkel kapcsolatos, a Ptk. hatálybalépését követően keletkezett tényekre, megtett jognyilatkozatokra - ideértve az e tények, illetve jognyilatkozatok által keletkeztetett újabb kötelmeket is - a Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni. Figyelemmel tehát arra, hogy a felszámoló kirendelésére 2009. évben került sor, ezért - a Ptké. eltérő rendelkezése hiányában - a jelen ügyben az 1959. évi Ptk. rendelkezései irányadók, és annak szerződésszegéssel okozott kárra vonatkozó szabályai alkalmazhatók, mely 318. §-a szerint a szerződésszegéssel okozott károk elbírálására, a 339. §-át kell alkalmazni.

[28] Az 1959. évi Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Eszerint tehát a kártérítés megítéléséhez a károsultnak kell bizonyítani a jogellenes magatartást, a károkozást és ezek közötti okozati összefüggést, míg a károkozó a kimentés körében bizonyíthatja, hogy magatartása nem volt felróható.

[29] A Szegedi Ítéltábla Ptk. kapcsán hozott 3/2016. (IX.24.) Koll.véleménye vonatkoztatható az 1959. évi Ptk.-ra is, eszerint, ha a megbízási (gondossági) típusú visszterhes szerződés kötelezettjének (ügyvéd, szakértő, könyvvizsgáló, vezető tisztségviselő), szerződésszegése nem állapítható meg, ezért kártérítési felelősséggel sem tartozik, ha a kötelezett az ügy ellátása során úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A szerződés megszegése tehát azt jelenti, hogy a magatartás felróható (BDT2020. 4156). Ahogyan a kollégiumi vélemény kifejti a gondossági kötelelem sajátossága, hogy ha a károkozó a felróhatóság kimentése körében sikeresen bizonyít, ezzel a magatartásának jogellenességét is kimenti.

[30] A felperes a Cstv. 54. §-án alapuló szabálya folytán tekintette alkalmazandónak a polgári jogi felelősség általános szabályait, és ez alapján jelölte meg - tévesen - a Ptk. vonatkozó szerződésszegésen kívül okozott kárért való felelősségre vonatkozó rendelkezéseit. Az alperes sem vitatta ezt, és védekezését előterjesztette. Az elsőfokú bíróság a perben a felperes által előadottaknak megfelelően a Ptk.-ra alapította döntését. Azonban az alkalmazandó anyagi jog a keresetben és az ítéletben megjelölttől eltérő, amely azonban nem volt akadálya a kereset elbírálásának.

A Pp. 170. § (2) bekezdés b) pontja szerint bár a keresetlevél kötelező tartalmi eleme az érvényesíteni kívánt jog meghatározása a jogalap megjelölése útján, ez a rendelkezés azonban nem jelenti azt, hogy a jogalap megjelölése minden esetben a konkrét jogszabályhely feltüntetését kívánná meg.

A Pp. 7. § (1) bekezdés 8. pontja értelmében ugyanis jogalap az az anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza, és annak alapján az igény támasztására feljogosít. A jogalap tehát nem azonosítható csupán a jogszabályhely

megjelölésével, az írott norma rendelkezésére ugyanis az alanyi magánjog forrásaként tekintünk, az alanyi magánjog alapja pedig a jog által tételezett jogosultság, illetve kötelezettség, amelyek ugyan jogszabályhelyekben jelennek meg, de nem azonosíthatók csupán a jogszabályhelyek tartalmával. A jogalapnak nincs eleve adott, a jog belső rendszeréből következő tartalma. A Pp.-nek a preambulumban megjelölt azon célja, hogy a magánjogi vitát a tisztességes eljárás elvén rendezzék és az anyagi jogok hatékonyabb érvényre juttatása értelmében kerüljön alkalmazásra, csak úgy biztosítható, ha a keresethez kapcsolódó jogalapot úgy értelmezzük, hogy a „jogalap megjelölése” mint követelmény akkor érvényesül, ha vagy az anyagi jog konkrét jogszabályhelyet (törvény és § száma) vagy a jogszabályi rendelkezést (anyagi jogi jogszabály normatív tartalmát pontosan kifejező „jogcím”) megjelölik. A Pp. 170. § (2) bekezdés b) pontja azt írja elő, hogy a fél rendelkezési jogára, saját ügyének viteléért való egyéni felelősségre épülő koncepcionális változással összhangban kötelező az érvényesíteni kívánt jog nevesítése a jogalap útján, e követelménynek azonban akkor is eleget tesz a felperes, ha az igényéhez kapcsolódóan az alanyi jogát közvetlenül keletkeztető tényeket és az igénye támasztására feljogosító rendelkezés tartalmát megjelöli (Kúria Gfv.VII.30.331/2019/10.).

A felperes keresetlevelében az érvényesíteni kívánt jogához nemcsak megjelölte, de tartalmát is beidézte a Ptk. 6:519. és 6:522. §-ainak, melyek az 1959. évi Ptk. 339. §-ával és 355. § (4) bekezdésével azonos rendelkezést tartalmaznak a kártérítési felelősség feltételeire, a kár elemeire és a késedelmi kamatra. Ezért nem volt akadálya a kereset 1959. évi Ptk. szerinti elbírálásának.

Tekintettel arra, hogy az 1959. évi Ptk. 318. §-a alapján alkalmazandó 339. §-a szerint a szerződésszegéssel okozott kár esetén a felperes állítási és bizonyítási kötelezettsége és az alperes felróhatóság alóli kimentés szabályai azonos tartalmúak a Ptk.-nak a szerződésen kívüli károkozás szabályaival, és mert a kimentéssel kapcsolatban érveit az alperes a perben előadta, és azok az 1959. évi Ptk. szerint is figyelembe vehetők, a másodfokú bíróság döntéséhez a nyilatkozatok rendelkezésre álltak, az eltérő anyagi pervezetéséhez a Pp. 369. § (4) bekezdés szerinti további nyilatkozat beszerzésére, bizonyítás lefolytatására nem volt szükség, a fellebbezés a rendelkezésre álló adatok alapján elbírálható volt.

[31] Ezt követően az ítéletábra vizsgálta a kárfelelősség egyes elemeit, ezen belül elsőként a kárfelelősség objektív elemeit.

[32] A Cstv. 48. § (3) bekezdése szerint a felszámoló a felszámolási eljárás alatt köteles gondoskodni az adós vagyonának megóvásáról, megőrzéséről. E jogszabályi rendelkezés azonban nem eredményezi azt, hogy a felszámoló csupán az adósi vagyon megőrzésére lenne köteles, és ne lenne elvárható tőle a vagyon gyarapítása. A Cstv. 34. § (2) bekezdése értelmében az adós vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a kijelölt felszámoló tehet, amely keretében nemcsak az adós vagyonának az őrzése várható el, hanem a teljes vagyon kezelése is. A vagyonkezelési kötelezettség a felszámolóval szemben azt a követelményt támasztja, hogy az adós vagyonát az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható módon gyarapítsa. A felszámoló mint a felszámolás alá került gazdálkodó szervezet teljes vagyonának kezelését végző személynek az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható módon köteles gondoskodni az adós átmenetileg szabadon álló pénzeszközeinek kezeléséről is. A vagyonkezelés ebben az esetben azzal a következménnyel jár, hogy az általában elvárható átlagos kamatnyereség elérésére köteles (Szegedi Ítéletábra Gf.I.30.400/2007/6.).

[33] A felszámolási eljárás idején hatályban volt az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 14. § (1) bekezdés i) pontja értelmében adókötelezettségnek minősül a pénzforgalmi számla nyitása, amely kötelezettséget ugyanezen szakasz (4) bekezdése alapján a felszámolás kezdő időpontjától a felszámolónak kell teljesíteni. Az Art. 38. § (2) bekezdése a belföldi jogi személyek számára pénzforgalmi számlanyitási kötelezettséget ír elő, és a (3) bekezdés akként rendelkezik, hogy ez esetben a készpénzben teljesíthető fizetések céljára szolgáló pénzeszközök kivételével a pénzeszközöket köteles pénzforgalmi számlán tartani, pénzforgalmát pénzforgalmi számlán

lebonyolítani és ennek érdekében pénzforgalmi számlaszerződést kötni. E jogszabályi kötelezettség alapján a felszámolótól elvárható, hogy az adós szabad pénzeszközeit olyan pénzforgalmi számlán tartsa, amelyből az adott időben átlagos kamatnyereség elérhető. Ez nem zárja ki ugyanakkor, hogy a felszámoló az adós szabad pénzeszközét más módon gyarapítsa, azonban erre ésszerű, a pénzeszköz pénzforgalmi számlán tartását indokolatlanul meg nem haladó kockázatvállalás mellett van lehetőség.

[34] Jelen esetben az alperes mint az adós volt felszámolója, az adós szabadon rendelkezésre álló pénzeszközből a **D Tanácsadó és Szolgáltató Kft.** által kibocsátott kötvényekből vásárolt. A tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény (Tpt.) 12/B. § (1) bekezdése szerint a kötvény névre szóló, hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, amely lejárat nélküli vagy - vagy jogszabály által megszabott keretek között - lejáratlall rendelkezik. A kötvényben a kibocsátó arra kötelezi magát, hogy az ott megjelölt pénzösszegnek az előre meghatározott kamatát, vagy egyéb jutalékát, valamint az általa vállalt esetleges egyéb szolgáltatásokat, továbbá a pénzösszeget a kötvény mindenkori tulajdonosának, illetve jogosultjának a megjelölt időben és módon megfizeti és teljesíti. A kötvény tehát hitelviszonyt megtestesítő, forgalomképes értékpapír, amely a kibocsátó feltétlen és egyoldalú kötelezettségvállalását tartalmazza a benne foglalt pénzkövetelés teljesítésére, és amelynek kiállításával a kötvényben megtestesülő hitelviszony függetlenné válik az alapügylettől. A kötvényben meghatározott összeget annak kamatával együtt ugyan a kibocsátója köteles visszafizetni lejáratkor, azonban ez magában hordozza a nem vagy nem megfelelő teljesítés kockázatát. A visszafizetés kockázatába a kibocsátó teljesítőképessége hiányának bármely oka beletartozik, így az is, ha az felszámolás alá kerül, amelyre utal a Tpt. 216. § (1) bekezdése is, mivel a Befektető-védelmi Alapból történő kártalanítás kifizetése feltételeként a felszámolási eljárást határozza meg, így a Tpt. maga nevesíti e körülmény kockázatát, amellyel a befektetőnek számolnia kell.

Tény, a visszafizetés kockázata a pénzforgalmi számlán kezelt összegnél is felmerül, amelyre utal a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény X. Fejezetében szabályozott Országos Betétbiztosítási Alap általi betétbiztosítás, és az annak alapján fizetendő kártalanítás. A pénzforgalmi számlára befizetett összeg visszafizetése hiányában ugyanakkor a felszámoló felelőssége nem merülhet fel, mivel az Art. 38. § (2) és (3) bekezdése szerinti jogszabályi kötelezettségnek megfelelően, azaz az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosságot betartva jár el. Nem tekinthető azonban azonosnak a pénzforgalmi számla és a kötvény mint értékpapír esetén a visszafizetés kockázata. A hitelintézetek a tevékenységük jellegénél fogva (betétgyűjtés, hitel- és számlavezetés) a mérlegfőösszegükhöz, a vállalt kockázataikhoz képest viszonylag alacsony saját tőkével rendelkeznek és nagymértékben támaszkodnak idegen forrásokra, amely miatt a befektetési szolgáltatást végzőkre irányadó a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2017. évi CXXXVIII. törvény V. Fejezetéhez képest a Hpt. VI. Fejezete részletes, ún. prudenciális szabályokat tartalmaz, amelyeknek az a lényege, hogy olyan, tőkéhez kötött kockázatvállalási korlátokat jelentsenek, amelyek alkalmazása mellett a hitelintézet egyszerre tud jövedelmezően és biztonságosan működni (Wolters Kluwer Hpt. Jogtár Kommentár 79. §-hoz fűzött magyarázatának 1. pontja).

Emellett a kötvénynek mint értékpapírnak a lejárat időpontjáig lényeges tulajdonsága, hogy értékét (forgalmi értékét) számos tényező befolyásolja, amelyeknek csupán egyike a kibocsátó gazdasági helyzete, amellyel az értékpapír fogalmi értéke nincs feltétlen egyenes összefüggésben. Az értékpapír forgalmi értéke a sajátosságaira is figyelemmel a kibocsátás - vagyis az első értékesítés - jegyzés időpontjában kapcsolódik a legerőteljesebben és legközvetlenebbül a kibocsátó gazdasági pénzügyi helyzetéhez, piaci megítéléséhez. Ezt követően azonban forgalmi értékét számos további tényező is jelentős mértékben alakítja, illetve alakíthatja. Ezért ha az értékpapír utóbb átruházásra kerül, az értékpapír a forgalom tényezőjévé válik, értékben részben „függetlenedik” a kibocsátótól,

annak viszonyától, különösen az értékpapír kibocsátáskori helyzetétől. A forgalmi érték alakulásában pedig az értékpapírpia - számtalan objektív és szubjektív tényező által meghatározott - értékítélete játssza az elsődleges szerepet (BH2004. 195). Következésképpen lejárát előtt sem biztosított, hogy a kötvény forgalmi értéke legalább a névértékkel megegyezik abban az időpillanatban, amikor a felszámolási eljárás során az összegre szükség van.

Mindezekre tekintettel a kötvény önmagában kockázatosabb, mint a pénzeszköz pénzforgalmi számlán történő elhelyezése. Egy adott kötvény kockázatának mértéke tekintetében figyelembe kell venni továbbá az egyedi körülményeket is. Az alperes által az adós pénzeszközéből vásárolt kötvények kibocsátási tájékoztatója kifejezetten tartalmazza, hogy a kötvények a szokásostól eltérő kockázatúak, amelynek magyarázataként fel is tünteti, hogy a kibocsátó hiteltartozásainak összege várhatóan meg fogja haladni a saját tőkéjének összegét. Ez a tartalom az alperes érvelésével szemben nem alacsonyabb, hanem kifejezetten magas kockázatra utal. Emellett a tájékoztató szerint a kibocsátó a kötvényekből befolyt összeget kölcsön adja, egyéb gazdasági jellegű tevékenységet nem végez. A kötvényekhez azt biztosító mellékkötelezettség sem kapcsolódott, illet az alperes nem állított. Ezek olyan visszafizetési kockázatot jelentenek, amelyeket az alperesnek mint felszámolónak fel kellett ismernie, illetve a kellő gondosság tanúsítása mellett - amely körébe tartozik a Tpt. 21. § (1) bekezdésében előírt kibocsátási tájékoztató átolvasása - fel kellett volna ismernie, és amelyek mellett az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság esetén nem vásárolhatott volna kötvényt az adós pénzeszközéből, különösen nem a felszámolás kezdő időpontját követő 5 év elteltével, és figyelemmel arra is, hogy a felperesnek mint az adós gazdálkodó szervezet akkor már egyetlen hitelezőjének követelése a Cstv. 50. § (4) bekezdése alapján a felszámolási eljárás befejezését megelőzően részben kielégíthető lett volna a rendelkezésre álló pénzeszközből. Nincs jelentősége annak, hogy a kötvények vásárlásakor esetlegesen nem utalt semmi a kötvény kibocsátójának, illetve forgalmazójának törvénysértő működésére, fizetéseképtelenségére, ugyanis az a lényeges, hogy a vásárolt kötvények a fenti, felismerhető kockázatokat hordozzák magukban.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott tényállításként a felszámolóbiztos saját kötvényvásárlására, és a felszámolóbiztos ismételt tanúkénti meghallgatását kérte. Az új tény állításának mint a Pp. 7. § 4.a) pontja szerinti ellenkérelem-változtatásnak a Pp. 373. § (2) bekezdésében meghatározott feltételei és így az utólagos bizonyítás Pp. 373. § (3) bekezdésében szabályozott feltételei nem álltak fenn. Kiemelendő, az állított új tény sem eredményezhetne az alperesre nézve kedvezőbb döntést, mivel az alperes felelősségének vizsgálata körében nincs jelentősége, hogy az alperes nevében eljáró felszámolóbiztos a saját vagyonát miként kezeli, az adós gazdálkodó szervezet vagyonának kezelése során ugyanis a Cst. 54. § (1) bekezdése szerinti fokozott gondossággal kell eljárnia. Így az ítéletábra a Gf. 5. sorszámú végzésével az

ellenkérelem-változtatást elutasította, és a tanú meghallgatását mellőzte. Ezért az alperes a kötvények vásárlásakor nem az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal járt el, azaz a felszámolói jogviszonyából eredő kötelezettségét megszegte.

[35] Nem vitatott, hogy a **D** Tanácsadó és Szolgáltató Kft. által kibocsátott kötvényekre fordított összegből 63.351.905,- Ft nem térült meg a kibocsátó felszámolása miatt. Ezért ez az összeg az adós kára mint a vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés. Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy alperes fentiekben megjelölt jogellenes magatartásával okozati összefüggésben áll a kár. Az oksági láncolatban relevánsnak, meghatározónak az az ok tekinthető, amely az események rendszerinti lefolyása mellett - az általános élettapasztalat szerint - alkalmas az eredmény létrehozására. Az oksági láncban figyelembe veendő szakasz tartamát döntően befolyásolja, hogy a károkozásra vezető eseménysor elindítója látta-e, illetve láthatta-e a bekövetkező eredményt (EBH2008. 1868). Amennyiben az alperes indokolatlan kockázatot nem vállalva nem vásárol a **D** Tanácsadó és Szolgáltató Kft. által kibocsátott kötvényeket, az adós pénzeszköze megmaradt volna, a vagyoni hátrány nem következett volna be. Az alperes magatartása

- a felszámolási eljárás során az adós vagyonából kötvények vásárlása - releváns oka az adós vagyonában bekövetkezett értékcsökkenésnek, mivel a kötvény visszafizetési kockázata felismerhető volt.

- [36] az alperes azon hivatkozása, hogy a kár összegét csökkentené a felszámolói díj összege. Az adós vagyonából 65.351.905,- Ft az alperes magatartással összefüggésben hiányzott. Ezen összeg erejéig az alperest az adós társasággal szemben felelősség terheli, vagyis a társaságnak keletkezett jogszerű követelése az alperessel szemben. Ennek érvényesítésére az adós - figyelemmel a jogutód nélküli megszüntetésére és ezzel jogképességének elvesztésére - már nem képes. Az adós vagyont képező, az alperessel szembeni követelést adta át a felszámolási eljárást lefolytató bíróság az 1959. évi Ptk. 331. §-ára tekintettel a Cstv. 56. § (2) bekezdése és 60. §-a alapján a hitelezői igénnyel rendelkező felperesnek, követelése részbeni kiegyenlítése címén. A felperesi jogelőd, illetve a felperes a felszámolási eljárást lefolytató bíróság határozata alapján az adós társaság követelését - annak jogutódként - jogosult az alperesekkel szemben érvényesíteni. A felperes a perben tehát az adóst ért kárt érvényesíti, amely azonban a felszámolót megillető díjjal nem csökkenthető, az az adós kára összegét nem érinti, figyelemmel arra is, hogy nem felszámolói díj kiegyenlítéseként került átadásra a felszámolási eljárást befejezéséről rendelkező végzésben.
- [37] Ezért a kártérítés feltételei közül a jogellenes magatartás, a kár és az ezek közötti okozati összefüggés fennállása megállapítható volt, míg a szerződésszegés - gondossági kötelem révén - egyben az alperes felróhatóságát is jelenti, ez alól eredménnyel magát kimenteni nem tudta.
- [38] Az alperes fellebbezésében hivatkozott a Ptk. 6:522. § (4) bekezdése szerinti kár mérséklésére, amely a jogi érvelés megváltoztatásaként a Pp. 7. § (1) bekezdés 4.b) pontja alapján ellenkérelem változtatásnak-minősül, amelynek a Pp. 373. § (4) és (5) bekezdésében meghatározott feltételei nem állnak fenn, ezért az ítéltábla Gf.5. sorszámú végzésével az ellenkérelem-változtatást elutasította.
- [39] Mindezekre tekintettel az alperes köteles megfizetni a felperesnek az adós vagyonából vásárolt kötvények meg nem térült értékét. Az elsőfokú bíróság ítéletében a késedelemi kamat mértékéről a Ptk. 6:155. § (1) bekezdésére utalással rendelkezett, amely azonban a már kifejtettek szerint jelen ügyben nem alkalmazható, az abban meghatározott késedelmi kamat mértéke viszont megegyezik az alkalmazandó 1959. évi Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékkel, így a késedelmi kamat mértékét csupán pontosítani volt szükséges.
- [40] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a tőke után fizetendő késedelmi kamat mértéke az 1959. évi Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti, azaz minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értéke.
- [41] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban a felperes a másodfokú perköltsége felszámítását elmulasztotta, ezért arról az ítéltábla nem rendelkezhetett [Pp. 82. § (1) bekezdés, és Pp. 83. § (2) bekezdés].

Szeged, 2020. június 5.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró